Hồi thứ sáu mươi

Thám địa huyệt, Chung hậu đổi chân dung
Tới Thương Sơn, Tuyên Vương cưới Chính hậu

Tuyên Vương nói:

– Quân sư chắc bị gió mà mang bệnh rét, nên nói những điều không trúng vào đâu, địa huyệt xem xuống mù mù, bảo người ta đi sao cho được.

Yến Anh tâu:

– Ngu thần đã có chước, xin phân tỏ Thánh thượng tường, bây giời phải làm một cái giá xa, cột cái giỏ bỏ người vào thòng xuống, và dặn: Hễ khi nào giỏ thông tới đáy đất, thì phải giật dây làm chứng.

Tuyên Vương nghe nói có lý, nên liền nhận lời, truyền làm y như vậy. Bỏ dây xuống hết ba mươi hai trượng mà chẳng hề thấy động địa gì, kế giây lát kéo cái giỏ lên thì thấy mất người, còn lại giỏ không mà thôi. Yến Anh lại tâu:

– Xin bắt gà trắng và chó đen, bỏ vào giỏ thòng xuống một lần nữa.

Giây lát kéo giỏ lên, chó gà thảy đều mất hết, còn triều thần thảy đều kinh hãi. Chung hậu bèn đứng suy đi nhớ lại việc hồi trước đi đầu thai, Lê Sơn thánh mẫu có dặn rằng:

“Tới ba mươi sáu tuổi xuống địa huyệt mà đổi lốt thay hình, chừng ấy vợ chồng mới ân ái hơn nữa và về Thương Sơn vinh hiển mẹ cha. Năm nay ta vừa ba mươi sáu chẳng sai ngoa, chắc là Thánh mẫu mở địa huyệt dẫn ta đem xuống.”

Lúc ấy Tuyên Vương thấy Chung hậu cứ đứng làm thinh, mới nói rằng:

– Quả nhân thật là vô phúc đức bạc, nên trời sinh ra sự biến tai hoài, như vậy chắc là giang sơn Điền thì về ai, Ngự thê dẫu có cũng không phương gánh vác. Thôi thôi! Trẫm đành liều thác, cho khỏi bề cực khổ sinh dân, trời làm chi tai biến nhiều lần, hết việc nọ lại gần qua việc khác.

Chung hậu thấy Thiên tử thở than như vậy, bèn tâu rằng:

– Xin Bệ hạ chớ đem lòng sầu não, để Thần hậu đi xem thử coi vật gì?

Tuyên Vương nói:

– Trong địa huyệt chắc là có yêu quái, vậy Ngự thê chẳng nên đi, nếu rủi như có bề gì, thì giang sơn nầy lấy ai bảo hộ? Thôi! Phú mặc trời tới đâu hay đó, như Ngự thê đi thì bỏ trẫm lại sao đành, thà là thế thác tử sinh, chẳng hơn nỗi sinh ly tử biệt.

Chung hậu nói:

– Như Bệ hạ chẳng cho tôi đi thám địa huyệt, thì cũng đành liều chết giữa chốn nầy. Vậy chớ xưa nay những đấng anh hùng, cơn báo quốc nào ai sợ chết, chết vì nước thơm danh cũng ra ma, hơi đâu nghe việc gần xa mà sợ.

Chung hậu nói rồi muốn rút gươm ra mà tự vận, hai con xem thấy thất kinh, còn Tuyên Vương cũng hoảng hồn, liền bước tới cầm lấy cây gươm lại mà rằng:

– Việc ấy mặc Ngự thê liệu định.

Chung hậu nói:

– Chết sống đều có mạng, họa phức cũng tại trời, như nay Thần hậu xuống địa huyệt thăm chơi, sự hung kiết ai đâu dám chắc. Vậy hãy mau đem tới đây hai mươi bốn cái lục lạc và một cặp chim bồ câu trắng, hễ thấy có một con chim bay lên ấy là Thần hậu xuống đã tới đất còn nếu chẳng nghe tiếng kêu la và chẳng thấy chim nầy bay lên nữa, thì đã bị yêu quái ăn rồi.

Thiên tử nghe nói tới đó, liền cầm tay Chung hậu lại mà nói rằng:

– Thôi Ngự thê đừng đi. Quả nhân không muốn.

Chung hậu nói:

– Dưới địa huyệt chưa hẳn có yêu quái, hay là có tiên gia bảo bối chẳng biết chừng, vậy nhờ hồng phúc Chúa công, và cho Thần hậu mượn cây Long Tuyền bảo kiếm.

Tuyên Vương cực chẳng đã, đưa cây gươm cho Chung hậu, Chung hậu hai tay tiếp lấy rồi từ biệt Thiên tử bước vào ngồi trong giỏ, Tuyên Vương và hai người con thảy đều rơi lụy, bá quan ai cũng động lòng, vợ chồng phân giã đã xong, quân Ngự lâm liền thòng dây thả xuống.

Lúc đó ai cũng đều thất sắc, có một mình Yến Anh hớn hở vui mừng, vì đã toán quẻ âm dương, biết Chung hậu xuống địa huyện cải dung hoàn cốt.

Nói về Chung hậu khi vào ngồi trong giỏ, quân Ngự lâm cầm dây thả xuống, giây lát đã tới đáy hang, bốn phía đều tối mịt, một mình đứng chẳng vững chân, kế đó liền mở một con chim thả lên, vua tôi Tuyên Vương ở trên thảy đều mừng rỡ!

Còn Điền Đan với Điền Côn lúc này đứng giữa nơi thinh không lạy tạ, vái cúng thiên địa quỷ thần, cầu xin bảo hộ bình an, sẽ làm chay bảy đêm ngày đáp tạ.

Còn khi Chung hậu thả chim lên rồi, đứng ngó tứ hướng giây lâu thấy phía Tây nam có một lỗ sáng chói như ngọn đèn, ngó kỹ lại dường như có yêu tinh chạy tới.

Kế đó nghe nổ một tiếng sấm vang rền inh ỏi, liền thấy sáng hết thảy như có mặt trời, xem rõ con yêu mình cao một trượng sáu thước, hai con mắt lồi ra như hột vịt, bốn

cái răng nhọn tựa nanh heo, đầu đội minh quan có khảm nhiều minh kiến, mình mặc lục bào huỳnh giáp, tay cầm cây nguyệt phú Tuyên Hoa, Chung hậu xem thấy thoáng qua, bèn nghĩ rằng:

"Chắc con yêu này ăn người tử tù khi nãy."

Nghĩ rồi bèn vung gươm Long Tuyền xốc tới mắng rằng:

– Đồ yêu quái, không được vô lễ, có Chung nương nương ở đây.

Con yêu ấy đáp rằng:

– Ta với mày oán thù rất lớn, ở đây chờ đợi mười tám năm dư, bây giờ gặp đây, đố mày chạy đâu cho khỏi.

Nói rồi vung búa tới chém, Chung hậu cũng đưa gươm ra đỡ, đánh được hồi lâu, con yêu thua chạy. Chung hậu rượt theo, chạy được một đỗi, con yêu day mặt lại mà ngó Chung hậu rồi lắc đầu một cái, độn thổ mà biến đi.

Lúc này Chung hậu ngó quanh ngó quất, chẳng thấy dấu tích gì, lại ngó qua phía bắc phương ấy có một cái cửa đá thật là xinh tốt, bèn lại gần xem tỏ rõ, thấy hai câu chữ đề rằng:

"**Nhược yếu thạch môn khai,**

đẳng đãi Vô Diệm lai."

Nghĩa là như muốn cửa đá mở, phải chờ Vô Diệm tới.

Chung hậu xem rồi có mừng thầm, nhưng không biết chỗ gì mà lại có tên họ mình khắc vào đó. Nghĩ như vậy bèn lấy tay xô một cái, hai cánh cửa mở hoát ra. Chung hậu bước vào thấy có một chỗ động phủ, bèn bước thêm ít bước nữa, lại thấy một tấm biển có bốn chữ thép vàng như vầy: "Phù vân dã hạt."

Chung hậu xem rồi đi cùng Nam Bắc, rồi lại qua phía Đông Tây, thấy những là cảnh vật tốt tươi, hơn cung Chiêu Dương thập bội, lại thấy có Hoa hài nhất đối và Ngũ phụng kim quan, lại có một cái xiêm Đại lý sơn hà, và lại có một cái áo Phụng bào Nhật Nguyệt. Của ai để đó không biết.

Chung hậu cứ theo ngắm ngía xem hoài, ý cũng muốn thu lấy đem về cho mình mà hiềm vì một nỗi đồ ấy nhỏ hẹp. Chung hậu lại ra sau nhà bếp, thấy trên bàn để đủ các đồ ăn ê hề, những là: chín cái đầu trâu, một con rồng đen, một con cọp đen, và một con cọp vàng, đều làm bằng bột, lại có một cái bánh màu đen, một cái bánh trắng, một trái lê và một chung rượu cúc nữa, cuộc tiệc sắp đặt có lớp hẳn hoi, mà người ta ở đâu chẳng thấy.

Khi ấy Chung hậu đương lúc bụng đói, ăn một hơi hết cả những món kể trên, ăn rồi phát ách, đổ mồ hôi, ngứa cùng mình gãi hoài cũng không đã. Khi đó Chung hậu rất buồn bã, biết vậy chẳng nên cố thực mà bị cành hông, lần hồi cuộn xuôi dòng nước chảy, trên bờ tơ liễu buông mành, cảnh tiên gia đã lịch lại thanh, lại có một cái cầu bắc ngang qua bến. Chung hậu mới nói thầm:

"Chắc là trâu và rồng, cọp cùng nhau cắn lộn, nên nó làm đau bụng lại thêm ngứa cùng mình, bốn bề thinh vắng không ai, tắm một cái chắc là phải hết."

Nghĩ như vậy, bèn tới bên gốc cây liễu cởi hết xiêm áo nhảy ùm xuống sông ấy hụp lặn rất thảnh thơi.

Đây nói về Đại lạc nữ thiên tiên và ba vị Đại sĩ là Nam Hải Quan Âm, Văn Thù bồ tát, và Phổ Hiền bồ tát vâng chỉ Ngọc đế đằng vân ở trên không, thấy Vô Diệm còn đang hụp lội ở giữa sông, liền niệm chú mê hồn, rưới nước cam lồ vào mình Chung hậu.

Chung hậu tức thì thay da đổi lốt, thành ra một tiên nữ tốt tươi, còn lốt da quỷ dạ xoa, thì nằm ngửa ra như thây chết đuối. Còn Chung hậu giây lâu mới tỉnh, ngó thấy vừa buổi nước lên, lại thấy có thây ma trôi gần một bên. Chung hậu mới kinh hồn mất vía, bèn nghĩ thầm rằng:

"Nghe nói sông thiên hà là nơi sạch sẽ, sao nay lại có thây chết đuối ở đây, vậy mau mau lội lên, nếu ở đó vấy lây mùi dơ uế."

Nghĩ rồi lật đật lội lên bờ, rồi ngó ngoài lại thấy thây ma ấy bề dài một trượng, tóc đỏ như son, mặt có vằn xanh, và lại nanh nhăn tựa vút. Chung hậu thấy vậy cả kinh lật đật lấy quần áo mà mặc vào, để đi chỗ khác. Té ra đồ đã dài và rộng, còn hài mang vào lại quá gót hơn xưa. Bèn đứng tưởng, khi con yêu quái hồi nãy nó thù, nên mới trộm thay y phục. Trong bụng dầu sôi sục sục, phải biết vậy thì không tắm mà làm chi, vùng vằng khó nỗi ở đi, bèn ngồi xuống bên bờ sông nghỉ mát.

Lúc đó Trần tam Cô vâng lệnh Lê Sơn thánh mẫu, đưa đồ y phục xuống để cho Chung hậu dùng, lại giả làm người đi bán quần áo mà rao rằng:

– Có ai mua quần áo không?

Chung hậu nghe có tiếng người bèn ngó lên thấy một nàng con gái mặt tựa hoa anh đào, mày dường nhu là dương liễu, hình dung yểu điệu, cốt cách dịu dàng. Chung Vô Diệm bèn kêu hỏi rằng:

– Ớ nàng kia, bán áo xiêm gì, hãy đưa ta xem thử?

Tam Cô nghe kêu hỏi rằng:

– Người ở chốn phàm tục, sao lại dám tới đây?

Chung hậu hỏi:

– Vậy chớ đây là chỗ gì, xin nói cho ta biết với!

Tam Cô đáp:

– Đây là chỗ Bồng lai lạng uyển, sông đó gọi là sông Thiên hà. Còn người làm việc gì ở đây, nên gặp ta đón hỏi.

Chung hậu đáp rằng:

– Tên ta là Chung Vô Diệm, nhân duyên sách với vua Tề Tuyên, vì thám địa huyệt, mải đuổi theo yêu quái, nên lạc đường mới đi đến chốn nầy, vì thấy sông trong nên tắm mát vui vầy, đồ y phục ai đổi thay không biết.

Tam Cô nói:

– Ấy cùng là thì may cho đó, nên có ta bán ở đây, dầu cho lớn, nhỏ, béo, gầy, cùng là dài vắn cũng như người một thước.

Nói rồi lấy gói áo quần mở ra đưa cho Chung hậu coi, rồi nói rằng:

– Đồ này thật là mắc quá, giá bán ba trăm lượng vàng rồng, y như giá mới xong, thiếu một ly không được.

Chung hậu nói:

– Để ta mặc coi thử, nếu vừa thì ta sẽ trả tiền.

Tam Cô nghe nói biết liền, vì người đi thăm địa huyệt tiền bạc đâu có. Biết như vậy miệng liền cười chúm chím và đưa những đồ y phục cho Chung hậu mặc vào.

Mặc rồi, cái nào cũng y như có đo mà cắt trước, Tam Cô khi ấy mới giả hỏi rằng:

– Áo quần mặc có vừa không? Tiền bạc đâu để ta về kẻo trễ.

Chung hậu nói:

– Tiền bạc ở đây không có, áo quần lại đổi áo quần, nghe chẳng nghe ta cũng làm thinh, đó có muốn tính sao thì tính.

Tam Cô nói:

– Đó dầu có sức mạnh, ta đây cũng chẳng yếu gì, có đánh thì đánh chơi, cho rõ tài cao thấp.

Nói rồi xốc vào đánh Chung hậu, Chung hậu cũng chẳng nhịn thua, áp thần phù vô mà ẩu đả. Vừa được ít hiệp, Tam Cô niệm chú đằng vân, và nói với Chung hậu rằng:

– Bớ Chung Vô Diệm! Ta vốn thật Trần Tam Cô vâng lời thầy đưa áo quần tới cho chị, vì đó đã thay da đổi lốt, còn đồ mặc trong mình, ấy là bảo bối Tiên gia, thôi mau mau trở ra địa huyệt, cùng Tuyên Vương kết tóc trăm năm.

Nói rồi đằng vân bay tuốt. Chung hậu ngó theo lạy tạ Lê Sơn thánh mẫu và các vị Thiên tiên. Lạy xong rồi mừng rỡ vô hồi, kế lại dạo chơi qua bên phía Đông, lên trên cầu coi cho biết.

Khi Chung hậu đi lên cầu, gặp một người đạo sĩ tóc bạc, lông mày bạc, mình mặc áo trắng, đầu bịt khăn đen, cầm cây quạt lông trắng, bước tới nói rằng:

– Chung Vô Diệm! Chỗ này là Thần tiên cảnh giới, sao mi dám tới tắm rửa cho dơ uế sông Thiên hà, phạm tội trời ta quyết chẳng tha, ta sẽ bắt mi cho Tiên gia trị tội.

Nói rồi hóa phép thần thông làm cho Chung hậu tối tăm mặt mày, giây lát mới tỉnh lại thì người đạo sĩ đâu mất, ngó thấy giữa cầu có một miếng giấy. Chung hậu lượm lấy mà coi, thấy có mấy câu như vầy:

Bốn chín ba mươi sáu.

Tắm gội đổi hình dung.

Đồ Tiên gia rất quý.

Ăn những cọp với rồng.

Vua Tuyên vương yêu chuộng.

Lại đến rước Chính cung.

Cha mẹ cùng vinh hiển,

Phúc lộc thật khôn cùng.

Khi Chung hậu xem tờ giấy xong rồi, nhưng mà đương đứng ngẫm nghĩ, lại thấy một vị tiên nữ bước tới chào hỏi rồi nói rằng:

– Tôi vâng lệnh Lê Sơn sư trưởng, mời Nương nương tới có việc hỏi han.

Chung hậu hỏi:

– Bây giờ Thánh mẫu ở đâu?

Tiên nữ nói:

– Nương nương hãy đi theo tôi.

Hai người đi chẳng bao lâu đã tới Tử Tiên cung. Thấy Lê Sơn thánh mẫu đang ngồi trên toà sen. Chung hậu bước tới quỳ lạy xong rồi, Thánh mẫu cho ngồi và truyền tiên nữ dọn yến dâng lên, thầy trò ngồi uống rượu với nhau, Thánh mẫu mới nói rằng:

– Thầy trò phân biết đã mười tám năm chẵn, bây giờ thầy dẫn con xuống đây, đổi dung mạo và cho thêm phép báu. Bấy lâu nay thầy thương con một nỗi, vì tai nạn đương còn nhiều, nên thầy đòi đến cho con thêm một cái Cửu Khúc Liên Hoàn, một cái Triệu Thần Bài và một cây Trụ tiên kiếm, để phòng khi chinh chiến, con lấy đó mà đỡ thân; bây giờ con học Ngũ Lôi thần chú cho thuộc lòng, để phòng ngày sau đất Thanh châu Ngô Khởi hành hung; có Chí Tôn lão tổ lại mong báo oán.

Nói rồi liền lấy những món đồ bảo bối ra giao cho Chung hậu. Kế thấy Thái Bạch Kim Tinh bước tới thưa rằng:

– Tới giờ Ngọ thiên môn đóng lại, Mão Đoan Tinh không nên ở đây lâu.

Lúc đó thầy trò đứng dậy từ giã nhau, Chung hậu lạy tạ Thánh mẫu rồi mau mau dời gót.

Khi Chung hậu ra khỏi Từ Tiên cung, có một người tiểu đồng dẫn đường đi trước, đi vừa tới một khóm rừng tre thấy có một con Lộc ở trong rừng chạy ra, trên đầu đơm hai gạc, nơi miệng có bốn nanh, muốn tới cắn Chung hậu, Chung hậu hoảng kinh, cũng vung

gươm mà cự, một lát Chung hậu day qua lộn lại, chém trúng con Lộc một gươm nơi vai, con Lộc bị thương, liền chạy vào rừng mất.[54]

Nói về Chung hậu đi theo Tiên đồng, ra khỏi rừng tre thì đã tới Thiên hà kiều, lại thấy Kim Tinh đi tới hỏi rằng:

– Bây giờ đã cận ngọ, Mão Đoan Tinh không được ở lâu.

Chung hậu từ tạ cúi đầu, đi giây lát đã tới cửa đá hồi vô khi trước, Tiên đồng tới đó từ biệt Chung hậu. Chung hậu vừa bước ra khỏi Thạch môn, thì cửa đá tức thì đóng lại. Vô Diệm ngó ra thấy tư bề sáng chói, lại có một cái hộp đá để giữa đường đi, mở ra xem qua trong hộp có ba món là: Kim khôi, Hồng bào và Kim giáp.

Chung hậu được ba món báu nữa, cả mừng, liền ôm hộp đi luôn và nghĩ thầm rằng:

"Ấy là của Tiên gia cho ta để dùng theo việc chinh chiến."

Nghĩ như vậy rồi cũng cứ theo cũ mà ra. Khi đi được một đỗi nữa, thì thấy cái giỏ và con bồ câu hãy còn, Chung hậu mừng rỡ biết bao, liền lước tới mở con chim cho bay lên trước, rồi bưng hộp đá ngồi vào trong giỏ, đợi cho quân sĩ rút lên.

Nói về vua tôi Tuyên Vương từ khi cho Chung hậu xuống thám địa huyệt tới nay, đã bảy ngày bảy đêm, vua tôi đều ở đó thường xuyên mà đợi. Tới lúc này thấy con chim vừa mới bay lên, thảy đều mừng rỡ quá chừng, liền truyền quân áp lại cầm dây rút giỏ. Giây lát Chung hậu đã lên khỏi địa huyệt. Tuyên Vương và bá quan ai nấy xem thấy thất kinh mà rằng:

– Không phải là Chung Quốc mẫu, chắc là yêu quái hiện hình ra đây.

Chung hậu nghe nói cả phiền, bưng cái hộp đá phăng phăng đi tuốt, chẳng thèm ngó tới ai, cứ một đường thẳng riết về Chiêu Dương cung. Lúc đó Thiên tử với Triều thần kẻ chạy ngược, người chạy xuôi và bàn luận cùng nhau rằng:

– Chung hậu đã bị yêu tinh ăn thịt, nên mới hiện nguyên hình về đây. Vì cớ sao hồi trước Chung hậu cao hơn một trượng ngoài, mà bây giờ lại còn chừng bảy thước, diện mạo thì có vằn, sao bây giờ lại như bông như hoa, thật đồ yêu quái chẳng sai ngoa, quân Ngự lâm phải theo bắt cho được.

Yến Anh bước tới tâu rằng:

– Quả thật Chiêu Dương Chung hậu, chẳng phải loài yêu tinh đâu, hồi trước ngu thần đã tâu thuở đầu, Nương nương chẳng phải là người phàm tục, vốn thật Tử Tiên cung đệ tự, cháu ngoại bà Lê Sơn thánh mẫu, Mẫu đoan ấy là tướng tinh, người sinh trưởng ở Diêu trì long uyển, vì hội bàn đào buông lời phỉ báng, nên Thánh mẫu mới đày xuống phàm trần, lốt Dạ xoa mượn lấy làm thân, đầu thai làm con Chung viên ngoại, năm nay ba mươi sáu tuổi đúng ngày Nương nương cải cốt hoàn dung, đã ứng mộng cho Bệ hạ khi trước rõ ràng, ngu thần lại vâng bày tỏ rõ.

---

[54] Ấy nguyên là hình của Chí Tôn lão tổ đã thành chính quả nên được lên cõi Tiên, nay bị Chung hậu chém trúng gươm, chắc là ngày sau lại gây nên thù oán

Tuyên Vương nghe nói nhớ lại mừng rỡ cười rằng:

– Trẫm nhờ phúc tổ tông, nên trời mới cho Tiên cô xuống như vậy. Bây giờ biết tính sao, vậy hãy mau theo mà rước Chính cung mới được.

Tuyên Vương nói rồi lật đật chạy trước, bá quan đều hộ giá theo sau, càng đi theo Chung hậu càng đi mau, Thiên tử và bá quan thảy đều mỏi gối. Chung hậu đi mau phơi phới, tới Chiêu cung dương, cung nhân cũng chẳng biết là ai, bèn truyền rằng:

– Đóng cung môn lại cho mau, nếu trễ nải lấy đầu làm lệnh.

Cung quan chẳng dám chối cãi, liền bế cửa cung lại tức thì, Chung hậu bưng hộp đá vào trong cung, rồi truyền Thị nữ dâng trà giải khát. Khi cung nữ dâng trà lên. Chung hậu ngồi trên long sàn mà dùng trà, rồi mở hộp đá ra xem, thì còn đủ bảy món bảo bối, lại truyền Cung nữ lấy kính cho mình xem hình. Chung hậu cứ ngồi soi ngắm nghía hoài, xưa sao xấu có một không hai nay lại lịch sự như người tiên nữ. Kế đó bèn thuật sự tích lại cho Cung nhân nghe:

– Từ khi xuống thăm địa huyệt, nhờ Thánh mẫu cho phép mới được đổi da thay thịt.

Cung nhân nghe nói, ai cũng vui mừng! Chung hậu lúc đó mới nghĩ rằng:

"Ai gia vào cung đã mười tám thu, cha mẹ chẳng có chút nào nhờ ơn vua, Tuyên Vương thật là bất nghĩa chi phu, cứ hiềm nỗi Ai gia xú hậu, chẳng nghĩ công đánh nam, dẹp bắc, em ta chết cũng vì nước vì nhà, lần này là lần thứ ba, hãy về Thương Sơn thăm cha viếng mẹ."

Nghĩ rồi bèn truyền cung nữ đem viết mực ra, viết một phong thơ để lại và dặn dò các việc phải y như lời, rồi truyền đem đao mã ra, gói theo những đồ bảo bối, từ biệt Cung nhân, cầm đao lên ngựa, niệm chú đằng vân, bay tuốt về Thương Sơn Pháp mã.

Nói về vua Tuyên Vương khi đi tới Chiêu Dương cung thì thấy cửa cung đã đóng lại. Tuyên Vương phán hỏi Yến Anh rằng:

– Nay Chính hậu có ý bất bình với trẫm, bế cửa cung lại bây giờ biết tính lẽ nào?

Yến Anh liền bước tới tâu nhỏ rằng:

– Phải làm như vầy... như vầy...

Tuyên Vương cùng chẳng đã cũng phải nghe lời, bèn nói rằng:

– Có Điền Tuyên Hằng giá ngự, tới viếng Chung nương nương.

Thiên tử kêu réo một hồi, đã hết hơi mỏi cổ, chẳng nghe có tiếng ai trả lời, Thiên tử không biết tính kế gì, lại truyền Trị điện tướng quân kêu nữa. Lúc ấy trời đã vừa gần tối, cũng không thấy hơi tăm, Yến Anh mới tâu rằng:

– Xin Bệ hạ hãy về cung an nghỉ, để ngày mai tôi sẽ kiếm kế phỉnh Nương nương.

Tuyên Vương y lời liền giá ngự về cung, còn bá quan ai đều về dinh nấy.

Nói về Chung viên ngoại từ khi Chung Long, Chung Hổ trở về thuật các việc Chung Thoại Hoa đã bị tử trận, còn Chung hậu đắc thắng đã về triều rồi, vợ chồng Viên ngoại nghe rõ mấy lời, đã mừng cho con lại thương cho cháu tính sửa soạn rước thầy làm chay ba thất, cầu cho siêu độ vong linh. Vợ chồng đang ngồi suy nghĩ một mình, Chung hậu ở trên không thình lình sa xuống nói rằng:

– Con là Chung Vô Diệm, ngày nay về thăm viếng mẹ cha.

Vợ chồng nghe nói ngó ra, tưởng đâu một vị Tiên nga giáng thế hay linh hồn Chung Thoại Hoa tam muội hiện nguyên hình về thăm đây? Chung hậu thấy không ai dám nhìn, liền xuống ngựa bước tới thưa rằng:

– Việc chi trước con đều bỏ hết xin kể việc gần đây cho cha mẹ nghe, khi con đi Tương Giang phó hội, Chung Thoại Hoa bị yêu đạo bỏ mình, con đã dặn huynh trưởng đinh ninh, về tỏ thật sự tình cùng cha mẹ, con thì ban sư về nước, rồi kế thám địa huyệt đi lên Tử Tiên cung, đến Ngân hà tắm gội hóa chân dung, ấy là nhờ sư tôn Thánh mẫu. Lúc về rồi Tuyên Vương thấy đi theo kêu réo, con hóa phép ngũ độn về đây, trước thăm cha mẹ sau viếng hai anh, trong ba ngày thì Thiên tử sẽ tới đây, ắt là toàn gia vinh hiển.

Chung hậu nói rồi, chạy tới ôm lấy Chung lão bà khóc mùi! Lúc đó trong nhà ai cũng đều tin mới sửa soạn rượu cơm trà nước, cha mẹ thảy đều mừng rỡ, anh em cùng nhau kể việc sau xưa, kế truyền gia đinh dọn dẹp đợi chờ, để phòng ngày tiếp giá.

Đây nhắc về khi Tuyên Vương trở về cung an nghỉ một đêm, rồi qua ngày sau truyền bá quan hộ giá tới cung Chiêu Dương kêu nữa, cũng không thấy ai trả lời. Tuyên Vương cả giận nổi xung, truyền Điền Côn phá bể cung môn, dắt nhau đi thẳng vào Chiêu Dương viện. Nội giám thấy kinh hoàng thất sắc, quỳ xuống tâu biện một hồi rằng:

– Nương nương về Thương Sơn Pháp mã đã rồi, dặn chúng tôi không cho mở cửa, có để một phong thơ đó, xin Bệ hạ hãy xem thì rõ nguồn cơn.

Tuyên Vương truyền lấy thơ ra coi, thấy có mấy lời như vầy:

“**Chung Vô Diệm cúi đầu trăm lạy, kính đôi lời gởi lại Tuyên Vương, kể từ ngày chưởng ấn Chiêu Dương kể bao xiết trăm đường lao khổ. Xã tắc được vững bền củng cố, cha mẹ không võ lộ hoàng ân, trên chín trùng ở dạ bất quân, cứ thiên ái một thân Hạ thị, Thần hậu thật là Tử Tiên cung đệ tử, nay thám địa huyệt rồi cải hoán chân dung, về Thương Sơn cho cốt nhục trùng phùng, thăm cha mẹ và vui vầy cùng anh chị, như Thiên tử có lòng suy nghĩ, tới Thương Sơn nạp thể thân trang lụa kết tụi vàng sắp đường, như vậy mới phụng loan sum hiệp.**”

Tuyên Vương xem thơ rồi, nói với Yến Anh rằng:

– Bây giờ muốn gặp Chung hậu cũng chẳng khó gì, chẳng qua là vàng sắp cho đầy đất và kết tụi treo bông, nhưng mà trẫm nghĩ lại, con năm nay đã mười sáu tuổi, mà mẹ muốn đi cưới sao nên, ấy là Chung hậu muốn làm nhục Quả nhân, mới bày ra như vậy.

Yến Anh tâu rằng:

– Số là lúc trước Bệ hạ không có đi cưới, nên bây giờ phải tới mà trả lễ năm xưa, cuộc ở đời mặn lạt phải cho vừa, đừng có khi nắng quá lại có khi mưa quá.

Tuyên Vương nói:

– Thôi, thôi! Tiên sinh hãy theo bảo giá, hai con cũng phải đi theo ta, Ngự lâm quân lựa lấy ba ngàn, vàng đem theo một trăm vạn lượng, và đồ lễ vật đem theo cho đủ, còn phận Tiên sinh phải coi mà sắm sửa cho Quả nhân.

Yến Anh cười và tâu rằng:

– Tôi xin đi làm mai, muôn việc đều xong cả.

Nói về Điền Côn vâng lệnh đi điểm ba ngàn quân Ngự lâm, Điền Đan vào nội vụ lấy những đồ vàng bạc tơ lụa, Yến Anh thì coi sắp đặt, ai nấy làm xong rồi, vào phục chỉ cho Tuyên Vương hay. Tuyên Vương cả mừng, bảo Điền Chương ở nhà quyền coi chính nước, còn Liêm Thoại Hoa cũng xin đi theo rước Quốc mẫu về. Tuyên Vương nhận lời, rồi truyền phát pháo khai thành, xe ngựa rần rần rộ rộ, chỉ thẳng Thương Sơn tách dặm.

Đi chưa đầy ba ngày đã tới Chung gia trang, quân bèn thối hồi tâu lại, Yến Anh mời Thiên tử tạm nghỉ nơi Dịch đình. Tuyên Vương mới viết thiệp danh sai người đem vào thông báo, Điền Đan bước ra lĩnh mệnh, Yến Anh cũng xin đi và tâu với Thiên tử rằng:

– Nương nương vào cung đã mười tám năm dư, mà cha mẹ người chưa được phong quan cáo, còn anh em người cũng chưa hưởng lộc triều đình, bởi cớ ấy cho nên Nương nương có ý bất bình, nay Ngu thần xin Bệ hạ thân hành phong thưởng.

Tuyên Vương nói:

– Mạc tiên sinh chiếu theo quốc lệ, trẫm sẽ y như lời.

Yến Anh truyền Nội thần đem văn phòng tứ bảo ra, chiếu phong cho Chung viên ngoại làm chức Thái sư, Chung lão bà làm chức Hỗn hải tự thư thái quân, hai vị Quốc cựu phong chức tả hữu tiên phong, bổng hưởng chiếu theo phẩm trật. Viết rồi đóng ấn lại, truyền quân khiêng lễ vật đem theo, đi tới cửa đốt pháo vang dậy, quân gia đinh chạy vào phi báo.

Khi Điền Côn và Yến Anh đưa thiệp danh cho gia đình, bảo đi vào báo cho Chung viên ngoại hay. Vợ chồng nghe có Thiên tử giá lâm, sửa soạn đặt bàn hương án mà nghinh tiếp, lại sai người vào báo lại cho Chung hậu hay, Chung hậu cũng mừng, đi ra trước trung đường mời Yến Anh vào, Điền Đan đi trước, mẹ con thấy mặt vui mừng, Yến Anh bèn quỳ đọc mấy lời thánh chỉ, vợ chồng Chung viên ngoại và mấy người con đều lạy tạ ơn vua, Chung hậu lại phán hỏi rằng:

– Bây giờ Thiên tử ở đâu? Hay là chê nhà Ai gia chẳng tới?

Yến Anh tâu rằng:

– Thiên tử lấy làm hổ thẹn, đã bốn mươi tuổi mới đi cưới Chính cung, nên sai tôi vào làm mai cho xong, rồi Thiên tử xe rồng sẽ tới.

Chung hậu nói:

– Tiên sinh hãy về tâu lại, phải y như lời Ai gia để lại tại cung: Thắp đèn, kết túi, treo hoa, làm một cái Long phụng kiều, vàng bầy ra đầy đất, để ban cấp cho dân Thương Sơn tàn tật bần cùng, gọi là của Ai gia đi lấy chồng, cho những kẻ trong vòng hương quán.

Yến Anh vâng lời, về tâu cho Thiên tử hay. Tuyên Vương phán y như lời, Yến Anh và Điền Côn liền truyền quân Ngự lâm khiêng những đồ vật vào trong phủ Thái sư làm y như vậy. Trong giây lát trở về phụng chỉ.

Yến Anh và Điền Côn hộ giá Thiên tử tới phủ Thái sư. Đầy tai pháo nổ vang trời, trong ngoài những người đều khen chật đất, bát âm trổi tiếng đàn tiếng địch, tam quân đều tiếng hát tiếng hò, vợ chồng Chung thái sư trong cửa bước ra, Chung hậu cũng theo sau tiếp giá. Gặp nhau rất nên mừng rỡ, Tuyên Vương thi lễ ra mắt vợ chồng Chung thái sư.

Vợ chồng Thái sư cũng quỳ lạy tung hô, Thiên tử lật đật đỡ dậy rồi vào giữa từ đường làm lễ ra mắt tổ tông. Xong rồi đồng ngồi trà nước chuyện vãn với nhau, Yến Anh bước ra tâu rằng:

– Bây giờ đã tới giờ huỳnh đạo, xin phát pháo mà nghinh hôn.

Tuyên vương nghe tấu nhậm lời, Điền Côn kíp truyền Ngự lâm quân phát pháo. Chung thái sư đưa Chung hậu lên kiệu, Tuyên Vương cũng từ giã Nhạc gia, hai hàng đàn địch xướng ca chỉ Lâm Tri tấn phát. Tuyên Vương ngồi long xa đi trước, Chung hậu ngồi phụng kiệu đi sau, Điền Đan và Điền Côn cưỡi ngựa theo hầu, đi chẳng mấy ngày thì đã tới Lâm Tri đại địa.

Khi Tuyên Vương và Chung hậu về tới triều môn, bá quan đều ra nghinh tiếp, Thiên tử và Quốc mẫu đi thẳng vào Kim Loan điện, bá quan với tam cung lục viện đều tới triều bái xong rồi, Thiên tử truyền Nội thần dọn yến, vua tôi đều hỉ lạc cùng nhau. Lúc này ca nhi võ nữ khấu đầu, quỳ dâng rượu trước sau thay đổi. Tuyên Vương bèn buông lời phán nói:

– Hạ Nghinh Xuân phải múa hát cho Quốc hậu xem chơi, nếu chẳng vâng lời thì Quả nhân trị tội.

Hạ tây cung thấy Tuyên Vương làm bỉ thì mặt giận ngó lườm lườm. Chung hậu tiếp lấy nói rằng:

– Ai gia nghe Vương muội múa ca có tiếng, xin giúp vui trong tiệc một đôi câu.

Hạ thị cực chẳng đã nên phải bước tới trước Kim đình múa hát một hồi, Chung hậu xem thấy mỉm cười, Tuyên Vương cũng đẹp dạ. Hạ thị vội vàng kiếu tạ, Tuyên Vương nổi giận muốn đả Tây cung, Chung hậu khuyên giải vui lòng, ép Hạ thị hãy đàn thêm ít chập; trước đàn khúc "Tương phi oán mộ", sau tiếp đàn "Minh phụng cầu hoàng", tiếng đàn nhịp với tiếng ca xang, Chung hậu lại truyền cung quan châm rượu, trước thưởng tài Tây cung Hạ thị, sau đền ơn các vị triều thần, bá quan uống mãn ba tuần, Hạ thị cũng tạ ơn Quốc mẫu.

Nói về Ngô Khởi đương khi tiệc rượu, lại nhớ tới Công chúa Lỗ Lâm, chồng nam vợ bắc đôi phương biết làm sao cho được loan hoàng vui hiệp. Lúc ấy liếc con mắt xem qua trong tiệc, thấy Nghinh Xuân sắc đẹp cũng chẳng kém gì vợ nhà, động tình ngó lại liếc qua, thấy Hạ thị như là có ý, bốn mắt nhìn nhau gấm ghé, đôi tình như tỏ với nhau.

Tiệc mãn rồi Thiên tử bãi chầu, vợ chồng đều tới Chiêu Dương cung viện. Đêm giai tịch Kim Long xuất hiện, cùng nhau vầy cá nước duyên ưa, thỏa tình thần nữa mây mưa, trời cửu hạn để nhờ ơn võ lộ.

Còn Hạ Nghinh Xuân khi trở về cung rồi nghĩ tới sự Tuyên Vương làm nhục mình, thì nằm chẳng an giấc, trách Thiên tử tở ra lòng bất trắc, giận Chiêu Dương đem dạ vô nghi.

Bây giờ Vô Diệm đã dung mạo phương phi, thì bổn phận mình cũng khó bề sủng hạnh, trong tiệc nay ngó thấy Ngô Phò Mã anh hùng hảo hán, biết làm sao cho được vầy hiệp phụng loan, bệnh tương tư như lửa đốt gan, lụy sầu não lại càng lai láng, một mình luống đeo sầu ngậm tủi, căn bệnh nầy biết nói cùng ai, sân rêu chẳng vẻ dấu hài, trong cung cấm hàng ngày tư tưởng.

Đây nói về ở trên Thượng giới, khi Ngọc hoàng thượng đế lâm triều, Thái Bạch Kim Tinh bước ra tâu rằng:

– Nay Điền Hằng với Vô Diệm trùng hôn phối hiệp, ứng theo ngày thì Kim đầu long phải giáng sinh, và sai các vị Tinh quan, đều xuống dương trần đầu thai tá trợ.

Kim Tinh tâu rồi, Ngọc đế chuẩn y như lời. Thái bạch bèn dẫn Kim đầu long và các vị Tinh tú khác xuống dương thế mà đi đầu thai.

Còn Chung hậu đêm đó cũng nằm chiêm bao, thấy một vị thần bạch giáp, tới nói: Đem cho một vị Thái tử, rồi biến đi đâu mất. Kế giây lát lại thấy Chung Thoại Hoa tới khóc mà nói rằng:

– Em từ khi bị tay thằng yêu đạo, tấm hồn trung cứ phảng phất trên không, xin Quốc mẫu tâu cùng Thiên tử ban cho chút ân phong, được chỗ nương dựa cho thỏa lòng trung nghĩa.

Nói rồi thì khóc oà lên, Chung hậu cũng mủi lòng mà khóc theo, không dè Tuyên Vương nghe tiếng khóc giật mình thức dậy, hỏi Chung hậu rằng:

– Ngự thê làm sao mà khóc như vậy?

Kêu luôn ba bốn tiếng, Chung hậu mới tỉnh giấc chiêm bao, bèn thuật lại hết các việc lại cho Thiên tử nghe. Tuyên Vương nói:

– Thôi! Để mai trẫm lâm triều, sẽ phong cho Vương di một chức.

Chung hậu tạ ơn, rồi vợ chồng đang ngồi trò chuyện cùng nhau, thì trời vừa sáng, Cung nga dâng trà nước xong rồi, Thiên tử sửa soạn lâm triều, hộ vệ đã ở trước cung môn ứng chực.

Tuyên Vương từ giã Chung hậu bước lên long xa, thẳng tới Kim Loan điện, bá quan triều bái xong rồi, Thiên tử giáng chỉ, sai quân Lễ bộ, sắc phong cho Vương di là Chung Thoại Hoa làm chức Trinh liệt nhất phẩm phu nhân. Quan lễ bộ vâng chỉ lui ra, kế Thiên tử truyền bãi chầu, bá quan về dinh an nghỉ.